

Český duncanismus jinak

TANEČNÍ SKUPINA PRIMAVERA

Název Primavera se mi s tancem spojuje již delší dobu. Blíže jsem se však s touto pražskou amatérskou taneční skupinou seznámila až letos, na jejich odpoledním představení v Disku 14. března t. r. Předvedli tu program, vytvořený ve spolupráci (a myslím, že velmi šťastné spolupráci) s kytaristou Karlem Raymanem a hercem Miroslavem Táborským. K. Rayman bohužel pro nemoc živě nevystupoval, a tak jsme slyšeli jeho hru jen ze záznamu. Mladý herec M. Táborský, jehož vstupy propojovaly a dotvářely citlivě jednotlivé taneční sekvence, svým příjemným projevem, inteligentním a přirozeným způsobem recitace (W. Shakespeare: Sonety č. 60, 94, 99 a 100, A. Glatigny: Rondel, F. Sacchetti: Když jsem šel..., Leconte de Lisle: Sluneční kotouč) měl velký podíl na bezprostřední a příjemně neafektované atmosféře celého představení. Program byl složen z řady menších čísel, seřazených do čtyř větších bloků na hudbu starých mistrů i dvou současných českých skladatelů starší generace Petra Ebena a Jarmila Burghausera. Autorkou

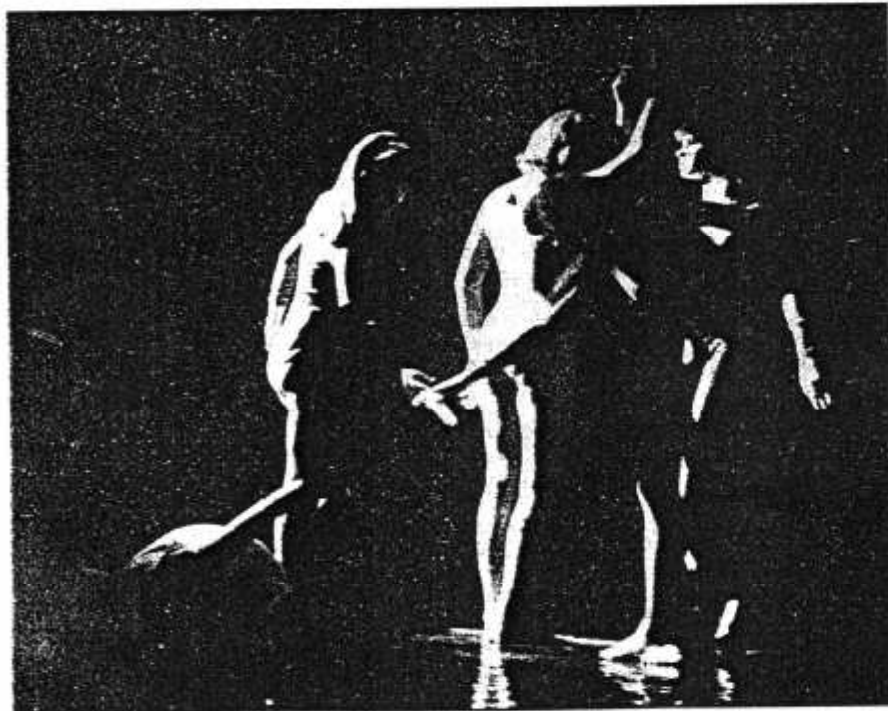
všech choreografií byla vedoucí souboru Hana Pivcová. Úvod tvořil blok jakýchsi pastorálních dívčích her (hudba Luys de Narvaez, Alfonso Mudarra, John Dowland a anonymus); zahajovala lehounká čtyřveverka, vystřídaná duetem, sólem, sextetem, půvabným "skákaným" triem atd., s náznaky, opravdu vzdálenými a stylizovanými náznaky, kroků, postojů, držení převzatých z historických tanců. Následující choreografie na čtyřdílnou skladbu J. S. Bacha patřila k choreograficky nejzajímavějším a interpretačně k nejlépe zvládnutým z celého programu. Úvod tvořilo výtvarně působivé, "obrazové" preludium šesti dívek v trikotech různých odstínů zemitých hnědých a zelených, pěkná (zejména výkonem tanečnice) byla i sólová sarabanda. Také další choreografie na skladbu P. Ebena Sulta Mare Nigrum o třech částech pro tři tanečnice (podobně jako předchozí ji tančily nejstarší a nejvyspělejší dívky) působila svou jasnou výstavbou, muzikálností, neokázalou citovostí a adekvátním výkonem interpretek. Jedině Sonáta

P. Eben: Sulta Mare Nigrum (Toccata, tančí D. Zahradníková), ch. H. Pivcová

e moll J. Burghausera ve mně zanechala rozpačitý dojem, naneštěstí právě na závěr. Ani to však nemohlo ovlivnit ostatní příjemné a uklidňující zážitky, pocit, že ti, kteří tu tančí, uznávají své meze a vkládají do svého výkonu všechno, co umějí a mohou, aniž si na cokoli hrají. A právě tím získávají sympatie, i když jejich technika určitě není bezchybná, i když ne vždycky se všechno podaří tak, jak bylo myšleno, i když jsou mezi jednotlivými účinkujícími patrné rozdíly, které se ne vždy podaří skrýt. Primavera je mladý soubor (vznikla při ZŠ Petřiny-Jih v roce 1989). Její vedoucí vychází z odkazu Isadory Duncanové v přetlumočení Jarmily Jeřábkové, jejíž byla žačkou, a snaží se svým způsobem přenést tento odkaz dál do současnosti, v jeho intencích poskytnout speciálně nevybíraným dětem možnost naučit se citlivěji reagovat na sebe sama i na svět, který je obklopuje. Nechci Hanu Pivcovou srovnávat s nejnámější představitelkou tzv. českého duncanismu, Evou Blažičkovou. Její talent a schopnosti jsou jiné, stejně jako její ambice. Rozhodně je mi však její práce sympatická a jsem zvědavá na další setkání s jejím souborem.

Dorota Gremlicová
Foto: ing. M. Šváb

J. S. Bach: Preludium, ch. H. Pivcová